

Název práce: Divadlo a nová média

Typ práce: diplomová

Hodnocení práce: **dobře**

Vedoucí práce: PhDr. Miloš Kriššák, Ph.D.

Oponent práce: Mgr. Josef Šlerka

Řešitelka práce: Bc. Jana Tupá

Slovní hodnocení práce

Předložená diplomová práce na téma vztahu divadla a nových médií je pro mne velkým zklamáním a dle mého názoru se pohybuje na samotné hraně obhajitelnosti jako práce diplomové (tomu odpovídá i bodové hodnocení). Základní problém práce je v tom, že vypadá jako první verze práce, nikoli jako verze finální.

Pokud jde o formu, připomíná spíše navlékání korálků. Polovinu práce zabírají jakési stručné dějiny divadla, které však nejsou zásadně spojeny s druhou částí práce a nemají na ni prakticky vůbec vliv. Navíc je tato část plná tvrzení, která mohou a nemusí být pravdivá, protože prostě nejsou opřena o nějakou další argumentaci či zdroj: „Umožnit divákovi prožít katarzi zůstalo jednou ze základních funkcí divadla až do současnosti.“ K tomu lze namítnout celou řadu tezí, počínaje myšlenkou, že tragédie již není v občanské společnosti možná až po otázku katarze například v brechtovském divadle apod. „Divadlo, které na počátku šestnáctého století pozbylo náboženských a občanských funkcí, se muselo pustit do zápasu o své uznání na základě uměleckých kvalit,“ dle mého názoru nemuselo, mohlo taky zahynout.

Tento nešvar tvrzení bez odůvodnění se bohužel drží diplomantky i v dalších částech, včetně popisu fungování Laterny magiky: „Ve spolupráci s Alfrédem Radokem či Otomarem Krejčou v sobě divadelní forma Laterny magiky spojovala činohru či tanec s hudbou, filmem a výpravnou scénografií. Každá z těchto složek mohla být považována za samostatné umělecké dílo.“ Pointa Laterny magiky totiž spočívá právě v režijním výkonu, který kombinuje tyto složky do jedno díla, kde všechny hrají svou roli apod.

Samotné teoretické rámování se často opírá autority, jejichž pozice v teorii je sice kanonická jako u Huizinga a Finka, ale byla podrobena rozsáhlé kritice či rozvinutí jako v případě Zicha. Navíc často zajímavě právě v kontextu nových médií jako kupříkladu u Iva Osolobě v jeho textu *Počítače jako „divadlo zevnitř“ zevnitř*. (Svět a divadlo, Praha: Divadelní ústav, 1995). K bezradnosti autorky přispívá i nemožnost se rozhodnout, zda chce psát o nových médiích jako součástí inscenačních postupů nebo jako tématu představení (což jsou dvě zcela a naprosto rozdílné věci – ani jednu nakonec neuchopí v potřebné šíři).

Pokud jde o použitou literaturu, tak je (až na drobné výjimky) všechna české provenience,

příčemž k tématu vztahu mezi divadlem a novými médii je k dispozici celá řada zahraničních studií. Navíc ani z českých překladů tu nejsou zastoupeny relevantní texty jako například Erika Fischer-Lichte a její *Estetika performativity*. A tak by se dalo pokračovat.

Výzkumná část je realizována na kvalitativním rozboru jednoho představení a i když obsahuje celou řadu zajímavých postřehů, tak není jasné, zda se jedná o problémy specifické nebo obecné. Na druhou stranu musím práci přiznat dobrou orientaci v oboru i zajímavé vhledy. Bohužel ale zapadají v celku, který nedrží pohromadě.

Práci doporučuji k obhajobě se silnými výtkami.

Hodnotící tabulka

Aspekty práce	Vysvětlení	Bodové hodnocení
metodologie a věcné zpracování tématu	Viz textová část hodnocení.	15 bodů
přínos a novost práce	Viz textová část hodnocení.	10 bodů
citování, korektnost citování, využití inf. zdrojů	Viz textová část hodnocení.	10 bodů
slohové zpracování	Bez připomínek.	11 bodů
gramatika textu	Bez připomínek.	5 bodů
CELKEM		51 bodů

Výsledné hodnocení práce

Bodový zisk za práci	Hodnocení práce
0 – 50 bodů	Neprospěl, nedoporučeno k obhajobě
51 – 60 bodů	Dobře (3)
61 – 80 bodů	Velmi dobře (2)
81 – 100 bodů	Výborně (1)

V Mnichově dne 4. 9. 2016

.....

Mgr. Josef Šlerka